
117. Svjatlana Tsichano'skaja (Main speech)

Dear President Bryndís Haraldsdóttir, dear Secretary General Kristina Háfoss, your excellencies, ministers, members of parliament, dear friends and allies: It's such a pleasure to be back in Iceland. Even though we are 3 000 kilometres from Belarus, it feels like home to me. Iceland may be small in size, but its heart beats strongly for freedom.

To all our Nordic friends, Sweden, Norway, Denmark, Finland, Iceland, Faroe Islands, Åland, and Greenland – thank you. Through dark days you always stood by us. You did not only speak of solidarity, you showed it. You believed in Belarusians long before the world started watching. When the Chernobyl disaster happened, Nordic countries were the first to send humanitarian aid to Belarus. You hosted our kids. You didn't only provide them with a safe space, you also showed them a different world. I was such a kid myself. I spent several summers in Ireland, and I can say for sure that it changed my life forever.

Belarus' national awakening that we saw in 2020 wouldn't be possible without the Nordic support that has lasted for decades. You supported our independent media and human rights defenders, our businesses and educators, civil society and political parties, cultural and green initiatives. You helped us to become the nation we are now: proud, skilled, hardworking, modest and very, very European in its essence.

And Belarusians take the Nordic countries as an example. When you ask an ordinary Belarusian what country you want Belarus to be similar to, he or she will likely mention one of your nations. Belarusians see the Nordics as societies of justice and well-being for all. Countries for living, to quote my

imprisoned husband Sergei, where everyone is respected, every voice is heard, and where the government serves the people, not vice versa.

In May, we held the Swedish-Belarusian Conference in Stockholm, and I asked Swedish parliamentarians: Why do you care so much about Belarus? I got a clear answer: because we are neighbours. The truth is that Belarus has historically been part of the Nordic-Baltic space. We may not share a border, but we share values. Our cultures have been intertwining over centuries, through Vikings, through trade roads and through Icelandic missionaries who first baptised our lands.

Even in our long and difficult struggle for independence, your countries have always been nearby. It was in Sweden that the Belarusian delegation, more than a century ago, first announced the desire to announce independence from the Russian empire. And Finland was among the first to recognise Belarusian independence a hundred years ago.

Belarus and the Nordics share a spirit that doesn't bend to tyranny. I remember that in 2020, when I just started my accidental political career, the first foreign leader who visited me in Vilnius was Norwegian Prime Minister Erna Solberg – just a day after I was forced into exile. The very first international video call I had was actually with the Nordic Council leadership, and I think Oddný Harðardóttir was there. You told me then that the world is watching and that the world will be with us as long as we need.

I remember the first meeting and incredible energy of Bryndís, who immediately started advocating for a democratic Belarus in parliamentary assemblies. I remember meeting with Jussi Halla-aho, the speaker of the Finnish Parliament, who impressed Belarusians with his almost perfect Belarusian language. Believe me, he actually speaks Belarusian better than many of Lukashenka's officials.

So many of you have become to me examples of politicians from whom I began to learn. I realised that if you have somebody who cares the same way as you care, then everything in politics becomes possible. I couldn't imagine back then that this context would grow into true friendship and

partnership.

Last year when the Council of Europe summit took place here in Reykjavik, you invited me to participate despite rules and procedures, even though our country is not a formal member. I'm so grateful to Pórdís for your brave and non conventional decision back then. Denmark with partners launched the International Accountability Platform to collect evidence of Lukashenka's crimes, which will allow prosecutors to bring the dictator to account. Just recently, Norway, joined by Sweden, Iceland and Denmark, launched the International Humanitarian Fund for Victims of Repression in Belarus.

In parliaments you have created groups for democratic Belarus, and your governments decided to appoint special envoys to democratic Belarus, not to the regime, showing that you differentiate between people and dictators. And what you are doing for Ukraine is just incredible, I'm so grateful for this as well.

What makes the Nordics so successful in politics is your courage and readiness to make non-conventional decisions, especially in such non-conventional times as ours. We need Nordic support like never before. We need your powerful voice, your energy, your compassion and solidarity to finish what we started back in 2020. We need to return Belarus back to Europe where it historically belongs. We need to release it from Russian claws and stop the vicious circle of repressions.

In 2020, Belarusians chose freedom over tyranny. We chose hope over fear, and we chose Europe over Russia. In response, the Russian-sponsored regime in Belarus unleashed the war – the war against our own people. Thousands were jailed, tortured and beaten, all for daring to believe in a better Belarus.

Among them is my husband, Sergei. Yesterday we marked 600 days since I last heard from him. He has been held incommunicado. No letters, no voice, not a single word. I am actually not sure if he is alive. In the same way, we don't know what's happening to Maria Kalesnikova, the symbol of our women's protests, or journalist Ihar Losik, or lawyer Maxim Znak, who was

sentenced to 10 years in jail.

Thousands of families have their loved ones trapped as political prisoners. Half a million were forced into exile, but even in exile they can't be safe. They are wanted through Interpol, deprived of passports, while their families in Belarus are often taken hostage by the KGB. But even now Belarusians are not giving up. Because of war and repressions, the protests went underground, but people didn't change their mind. People unite in communities, they spread honest news. Even the regime's officials are leaking important information to the public.

In exile we have formed alternative institutions of power. We have the government in exile, the United Transitional Cabinet and the Coordination Council, which works as a proto-parliament. In contrast to the regime, we work democratically and transparently. We serve Belarusians, both those inside the country and those in exile. Soon we even plan to issue our own passports, and we will ask the Nordics to endorse this initiative.

Many Belarusians went to defend Ukraine, shoulder to shoulder with Ukrainians, and more than 40 have given their life already. That is because we understand that it's not just the Ukrainians' war, it's our common war for freedom, and the fates of Belarus and Ukraine are intertwined. The victory of Ukraine might open a new window of opportunity for us too, and we must be ready for that.

However, changes in Belarus can come sooner than many can expect. This would be of great help to Ukraine too, and the best sanctions against Putin. Changes in Belarus can spark changes in Russia as well, and together we can bring these changes closer by strengthening our people. By punishing Putin and Lukashenka we must show Belarusians that there is an alternative to the so-called Russkyi Mir. We must show that when the moment comes, the door of Europe will be open to us.

Of course, the European Union is our ultimate goal. As our Nobel Prize winner and today's political prisoner Ales Bialatski wrote: Only in Europe can our independence and identity be safe and our nation develop freely.

But before that, I propose to include Belarusians in the community of Nordic and Baltic countries. See democratic Belarus as a partner, your ally, potentially even a member of your community. Supporting the Belarusian democratic movement is not a charity, it's your investment. A free Belarus means a stronger Europe, it means stronger Nordics. It means security, stability and peace across the continent.

Often when meeting European politicians, I hear about fatigue: fatigue of war, fatigue of Belarus, fatigue of Ukraine, and I hear so it so often that sometimes I get fatigue of fatigue. Tell about fatigue to Ukrainian soldiers dying in cold trenches. Tell about fatigue to Palina Sharenda Panasiuk, mother of two activists dying in Lukashenka's prison cell. They don't have the right to fatigue. Neither do we.

To win, we need strategic patience. But more than that, we need strategic consistency. We must be firm and principled because if we retreat, if we bargain our values and goals for short term gains, democracy will lose. As we speak about possible peace talks on Ukraine, my biggest fear is that Belarus might be given to Putin as a consolation prize. Therefore, I ask you to call for the withdrawal of Russian troops, not only from Ukraine, but also from Belarus, including nuclear weapons. We must drag Belarus out of the Russian orbit and give Belarusians their country back. Only then would we be able to say that the war is over.

Dear excellencies, today, as we open a new chapter in the Nordic-Belarusian friendship, I came to you with some proposals on what we can do together.

First, engage democratic Belarus in the Nordic and Nordic-Baltic community. Formalise the relationship with democratic Belarus. Invite our representatives as observers to your sessions. Engage us in your projects. We want to learn from you, and we want to collaborate. Provide young Belarusians with internships in your offices. Let them learn parliamentarism and good governance. Help us in drafting reforms and the new constitution. Join groups for democratic Belarus in your parliament. We have such groups in 24 countries already. Let's build ties and connections and

prepare Belarus for changes now.

Second, support our efforts on releasing political prisoners and helping the repressed. We must keep the topic high on the agenda every single day. Every parliamentarian can take patronage over one of them. We must raise this topic before the UN and OSCE and clearly communicate to the regime that repressions must stop and political prisoners must be released unconditionally.

Third, while isolating the regime, we must support people, and here I ask Nordic countries to provide more scholarships, more visas, exchanges and training for our journalists, youth and human rights defenders. Help Belarusians who are feeling repression with legalisation. Help students to study and honest Belarusian businesses to work in your countries. Distinguish between Belarusian people and the regime. Increase assistance to our civil society and organisations.

Let's strengthen our cultural cooperation. Let's show our historical connection and ties, translate each other's literature and rediscover music and cinema. The only independent film festival which existed in Belarus until 2020, now in exile, is called Northern Lights: a festival of Nordic films translated into the Belarusian language. Such projects not only connect our nations, but also strengthen the Belarusian language and national identity which is under attack by Russia.

Fourth, let's keep the regime accountable. Let's bring perpetrators to justice for crimes against humanity, for crimes against Ukraine. Support the Lithuanian referral to the International Criminal Court against Lukashenka's regime. Let's introduce the human rights sanctions package against judges, prosecutors, law enforcers and propagandists. There were many sanctions for the war and so little for atrocities against the Belarusian people. No crimes must remain unpunished.

And fifth, let's not allow dictators to distract us. Next year the dictator will reappoint himself as president. We must reject the so-called elections as a farce. We must dismantle the criminal regime and call for real, free and fair

elections that the Belarusian people truly deserve. We must not allow Putin to scare us with nuclear weapons or North Korean soldiers. Ukraine must be provided with everything they need to win this war.

Dictators always see any hesitation, any delay, as a weakness of democracy. And they not only see it that way, they exploit this weakness to undermine our unity and decisiveness. We must understand one clear thing: Dictators will not stop until we stop them, because tyranny is like cancer. It grows unless it is removed completely. If just one cancer cell remains, it will return with deadly force. We should fight the cancer of tyranny and not compromise with it.

Democracy is often like air for people who live in a democracy. Only when you lose it, you start to suffocate. Many, especially young people in the west, take democracy, free elections and independent courts for granted. Here I wish to address the Nordic Youth Council. Use the Belarus case as an example to explain the value of democracy in your countries so that people cherish it and protect it when it is needed. As Nordic nations, you know from your history that freedom is easy to lose and very hard to get back.

Dear members of the Nordic Council, I understand that changes in Belarus are the task of the Belarusian people themselves, but our fight for freedom cannot be won alone. It needs courage, but it needs allies, and many of them are in this room. The Nordics have always valued courage, and I wish you to be brave in decisions and in your actions. Many years ago, you paved the way to freedom for Baltic countries, and now you can pave the way to freedom for Belarusians and Ukrainians.

So let's stay united. Let's defend our values. Let's make the dream of a peaceful, prosperous and democratic Europe come true. Belarus is an important part of Europe's past and probably an even more important part of its future. So let's join our forces to build this future together.

Long live Belarus. Long live Europe. Thank you.

Skandinavisk översättning

Kära president Bryndís Haraldsdóttir, kära generalsekreterare Kristina Háfoss, ers högheter, ministrar, parlamentsledamöter, kära vänner och allierade: Det gläder mig att vara tillbaka på Island. Även om vi är 3 000 kilometer från Belarus känner jag mig som hemma här. Island må vara litet till omfånget, men dess hjärta klappar för frihet.

Till alla våra nordiska vänner, Sverige, Norge, Danmark, Finland, Island, Färöarna, Åland och Grönland – tack. Ni har alltid stött oss i mörka tider. Ni har inte bara talat om utan även visat solidaritet med oss. Ni trodde på belarusierna långt innan världen fick upp ögonen. Då Tjernobykatasstrofen inträffade var de nordiska länderna de första att skicka humanitärt bistånd till Belarus. Ni tog emot våra barn. Ni gav dem en trygg omgivning och visade dem också en annorlunda värld. Jag var själv ett sådant barn. Jag tillbringade flera somrar på Irland, och jag kan intyga att det förändrade mitt liv för alltid.

Det nationella uppvaknandet i Belarus, som vi bevittnade år 2020, vore inte möjligt utan det stöd som Norden har gett oss i årtionden. Ni stödde våra oberoende medier och människorättsaktivister, våra företag och lärare, medborgarsamhället och de politiska partierna, våra kulturella och gröna initiativ. Ni hjälpte oss att bli den nation vi nu är: stolt, kunnig, flitig, anspråkslös och i grunden mycket, mycket europeisk.

Och belarusierna ser upp till de nordiska länderna. Frågar ni vanliga belarusier vilket land de vill att Belarus ska likna, kommer de sannolikt att nämna en av era nationer. Belarusierna uppfattar de nordiska länderna som samhällen med rättvisa och välfärd för alla. Länder att leva i, för att citera min fängslade make Sergei, där alla respekteras och får sin röst hörd och där staten tjänar folket, inte tvärtom.

Vid den svensk-belarusiska konferensen i Stockholm i maj frågade jag svenska parlamentariker: Varför bryr ni er så mycket om Belarus? Jag fick

ett tydligt svar: för att vi är grannar. Sanningen är att Belarus historiskt sett har varit en del av det nordisk-baltiska området. Vi kanske inte delar en gräns, men vi delar värderingar. Våra kulturer har varit sammanflätade i århundraden, genom vikingarnas handelsvägar och genom isländska missionärer som först kristnade våra länder.

Även i vår långa och svåra kamp för självständighet har era länder alltid funnits nära oss. Det var i Sverige som den belarusiska delegationen för mer än hundra år sedan först uttalade Belarus önskan att förklara sig självständigt från det ryska imperiet. Och Finland var bland de första som erkände Belarus självständighet för hundra år sedan.

Belarus och Norden har en mentalitet som inte böjer sig för tyranni. Jag minns att den första utländska ledaren som besökte mig i Vilnius 2020, då jag just hade inlett min oplanerade politiska karriär, var Norges statsminister Erna Solberg – bara en dag efter att jag tvingats i exil. Mitt allra första internationella videosamtal var faktiskt till ledningen för Nordiska rådet, och jag tror att Oddný Harðardóttir var med. Du sade då att hela världen följer händelserna och kommer att stödja oss så länge vi behöver det.

Jag minns det första mötet och Bryndís otroliga energi då hon genast började arbeta för ett demokratiskt Belarus i parlamentariska församlingar. Jag minns att jag träffade Jussi Halla-aho, Finlands riksdags talman, som imponerade på belarusierna med sin nästan perfekta belarusiska. Tro mig, han talar faktiskt belarusiska bättre än många av Lukasjenkas tjänstemän.

Många av er har alltså för mig blivit exempel på politiker som jag lärt mig av. Jag insåg att allt är möjligt i politik om man känner någon som bryr sig om samma saker som man själv gör. Jag kunde inte föreställa mig att denna situation skulle utvecklas till en sann vänskap och ett sant partnerskap.

I fjol, då Europarådets toppmöte ägde rum här i Reykjavik, inbjöd ni mig att delta trots diverse regler och förfaringssätt och trots att vårt land inte formellt är medlem. Jag är mycket tacksam till Þórdís för detta djärva och okonventionella beslut. Danmark har tillsammans med sina partner lanserat en internationell plattform för att samla in bevis på Lukasjenkas brott, vilket

ska göra det möjligt för åklagare att ställa diktatorn till svars. Nyligen lanserade Norge tillsammans med Sverige, Island och Danmark en internationell humanitär fond för offer för förtryck i Belarus.

Ni har skapat parlamentariska grupper för det demokratiska Belarus och era regeringar har beslutat utse särskilda sändebud till det demokratiska Belarus, inte regimen, vilket visar att ni skiljer på människor och diktatorer. Och det ni gör för Ukraina är otroligt, jag är mycket tacksam också för det.

Det som gör Norden så framgångsrikt inom politiken är ert mod och er beredvillighet att fatta okonventionella beslut, särskilt i okonventionella tider som denna. Vi behöver stödet från Norden mer än någonsin. Vi behöver er starka röst, er energi, er medkänsla och solidaritet för att avsluta det vi påbörjade 2020. Vi måste återföra Belarus till Europa, där det historiskt sett hör hemma. Vi måste frigöra det från Rysslands grepp och stoppa den onda cirkeln av förtryck.

År 2020 valde belarusierna frihet framom tyranni. Vi valde hopp framom rädsla, och vi valde Europa framom Ryssland. Som svar på detta startade den ryskstödda regimen i Belarus ett krig – ett krig mot vårt eget folk. Tusentals människor fängslades, torterades och misshandlades, allt för att de vågade tro på ett bättre Belarus.

En av dem är min man Sergei. I går var det 600 dagar sedan jag senast hörde av honom. Han har hållits isolerad. Inga brev, inte ett ljud, inte ett enda ord. Jag vet faktiskt inte om han lever. Vi vet inte heller vad som händer med Maria Kalesnikova, symbolen för våra kvinnors protester, eller journalisten Ihar Losik, eller advokaten Maxim Znak, som dömdes till 10 års fängelse.

Tusentals familjer har sina nära och kära inspärrade som politiska fångar. En halv miljon har tvingats i exil, men inte heller där kan de känna sig säkra. De är efterlysta genom Interpol, utan pass, medan deras familjer i Belarus ofta tagits som gisslan av KGB. Men inte ens nu ger belarusierna upp. På grund av krig och förtryck har protesterna gått under jorden, men människor har inte ändrat åsikt. Människor bildar gemenskaper och sprider sanna

nyheter. Till och med tjänstemän i regimen läcker viktig information till allmänheten.

Vi har skapat alternativa maktinstitutioner i exil. Vi har exilregeringen, det förenade övergångskabinettet och samordningsrådet, som fungerar som ett protoparlament. Till skillnad från regimen arbetar vi demokratiskt och öppet. Vi tjänar belarusierna, både de inom landet och de som lever i exil. Vi planerar till och med att inom kort utfärda våra egna pass och vi kommer att be Norden att stödja detta initiativ.

Många belarusier har deltagit i försvaret av Ukraina, sida vid sida med ukrainarna, och mer än 40 har redan mist livet. Det är för att vi inser att det inte bara är ukrainarnas krig, utan vårt gemensamma frihetskrig, och Belarus och Ukrainas öden är sammanflätade. Ukrainas seger kan öppna nya dörrar för oss också, och vi måste vara redo för detta.

Förändringen i Belarus kan dock inträffa tidigare än många väntat sig. Detta skulle vara till stor hjälp också för Ukraina och utgöra bästa möjliga sanktioner mot Putin. Förändringar i Belarus kan också ge upphov till förändringar i Ryssland, och tillsammans kan vi påskynda dessa förändringar. Genom att stärka vårt folk, genom att bestraffa Putin och Lukasjenka måste vi visa belarusierna att det finns ett alternativ till det så kallade Russkij Mir. Vi måste visa att dörren till Europa kommer att stå öppen för oss då tiden är inne.

Europeiska unionen är naturligtvis vårt slutliga mål. Precis som vår Nobelpristagare och den nuvarande politiske fången Ales Bialatski skrev: Endast i Europa kan vi värna om vår självständighet och identitet och vår nation utvecklas fritt.

Men dessförinnan föreslår jag att belarusierna ska bli en del av de nordiska och baltiska ländernas gemenskap. Se ett demokratiskt Belarus som en partner, en allierad, kanske till och med en medlem av er gemenskap. Att stödja den belarusiska demokratiska rörelsen är inte välgörenhet, det är en investering för er. Ett fritt Belarus innebär ett starkare Europa, det innebär ett starkare Norden. Det innebär säkerhet, stabilitet och fred över hela

kontinenten.

När jag träffar europeiska politiker hör jag ofta talas om att man är trött: trött på krig, trött på Belarus, trött på Ukraina, och jag hör det så ofta att jag ibland blir trött på denna trötthet. Berätta om trötthet för ukrainska soldater som dör i kalla skyttegravar. Berätta om trötthet för Palina Sharenda-Panasiuk, tvåbarnsmamma och aktivist som löper risk att dö i en cell i ett av Lukasjenkas fängelser. De har inte rätt att bli trötta. Inte vi heller.

För att vinna behöver vi strategiskt tålamod. Men ännu mer behöver vi strategisk konsekvens. Vi måste vara bestämda och principfasta, för om vi backar, om vi prutar på våra värderingar och mål för att uppnå kortsiktiga vinster, kommer demokratin att förlora. När vi talar om eventuella fredssamtal om Ukraina är min största farhåga att Putin kan få Belarus som ett tröstepreis. Därför ber jag er yrka på att Ryssland ska dra tillbaka sina styrkor, inte bara från Ukraina utan också från Belarus, inklusive kärnvapen. Vi måste slita Belarus ut ur den ryska sfären och ge belarusierna tillbaka sitt land. Först då kan vi säga att kriget är över.

Ers högheter, då vi i dag inleder ett nytt kapitel i den nordisk-belarusiska vänskapen har jag några förslag till er om vad vi kan göra tillsammans.

För det första, ta med det demokratiska Belarus i den nordiska och nordisk-baltiska gemenskapen. Formalisera förhållandet till det demokratiska Belarus. Bjud in representanter som observatörer vid era sessioner. Ta med oss i era projekt. Vi vill lära av er och vi vill samarbeta. Ge unga belarusier praktikplatser på era arbetsplatser. Låt dem lära sig parlamentarism och god förvaltning. Hjälpt oss att utarbeta reformer och en ny konstitution. Gå med i parlamentariska grupper för ett demokratiskt Belarus. Det finns redan sådana grupper i 24 länder. Låt oss knyta band och kontakter och förbereda Belarus för förändringar nu.

För det andra, stöd våra ansträngningar för att frige politiska fångar och hjälpa offer för förtryck. Vi måste hålla detta ärende högt upp på dagordningen varje dag. Varje parlamentariker kan ta en av dem under sitt beskydd. Vi måste ta upp denna fråga i FN och OSSE och kräva att

regimen ska upphöra med förtrycket och villkorslöst frige politiska fångar.

För det tredje måste vi stödja folket samtidigt som vi isolerar regimen, och här ber jag de nordiska länderna bidra med fler stipendier och fler visum, mer utbyte och utbildning för våra journalister, ungdomar och människorättsaktivister. Hjälp belarusier som känner sig förtryckta genom lagstiftning. Hjälp studenter studera och hederliga belarusiska företag att fungera i era länder. Gör åtskillnad mellan det belarusiska folket och regimen. Öka stödet till vårt medborgarsamhälle och våra organisationer.

Låt oss stärka vårt kulturella samarbete. Låt oss visa våra historiska kopplingar och band, översätta litteratur och återupptäcka musik och film. Den enda oberoende filmfestival som funnits i Belarus fram till 2020, nu i exil, kallas Northern Lights: en festival med nordiska filmer översatta till belarusiska. Sådana projekt knyter inte bara samman våra nationer, utan stärker också det belarusiska språket och den nationella identitet som Ryssland angripit.

För det fjärde, låt oss ställa regimen till svars. Låt oss ställa förövarna inför rätta för brott mot mänskligheten, för brott mot Ukraina. Stöd Litauens anmälan av Lukasjenkas regim till Internationella brottmålsdomstolen. Låt oss införa sanktionspaketet för människorättsbrott för domare, åklagare, poliser och propagandister. Många sanktioner har utfärdats för kriget men mycket få för grymheterna mot det belarusiska folket. Inga brott får förbli ostraffade.

Och för det femte, vi ska inte låta diktatorer distrahera oss. Nästa år kommer diktatorn att återutnämna sig själv till president. Vi måste förkasta detta så kallade val som en fars. Vi måste avveckla den kriminella regimen och kräva verkliga, fria och rättvisa val som det belarusiska folket verkligen förtjänar. Vi får inte låta Putin skrämja oss med kärnvapen eller nordkoreanska soldater. Ukraina måste få allt landet behöver för att vinna kriget.

Diktatorer ser alltid varje tvekan, varje fördröjning, som en svaghet i demokratin. Och de inte bara ser det så, utan de utnyttjar denna svaghet för

att undergräva vår enighet och beslutsamhet. Vi måste inse en sak: Diktatorer slutar inte förrän vi stoppar dem, för tyranni är som cancer. Den växer om den inte tas bort helt. Om så bara en cancercell finns kvar återvänder den med dödlig kraft. Vi bör bekämpa den cancer som tyrannin utgör och inte kompromissa.

Demokrati är ofta som luft för människor som lever i en demokrati. Först då man förlorar den börjar man kvävas. Många, särskilt unga människor i väst, tar demokrati, fria val och oberoende domstolar för givna. Här vill jag tala till Ungdomens nordiska råd. Använd fallet Belarus som ett exempel för att förklara värdet av demokratin i era länder, så att människor kan värdesätta den och vid behov skydda den. Som nordiska nationer vet ni tack vare er historia att det är lätt att förlora sin frihet men svårt att återfå den.

Kära ledamöter i Nordiska rådet, jag förstår att förändringen i Belarus är en uppgift för belarusierna själva, men vi kan inte vinna vår kamp ensamma. Vi behöver mod, men också allierade, och många av dem finns i detta rum. De nordiska länderna har alltid uppskattat mod, och jag hoppas att ni är modiga i era beslut och era handlingar. För många år sedan banade ni väg för frihet för de baltiska länderna, och nu kan ni bana väg för frihet för belarusier och ukrainare.

Låt oss alltså stå enade. Låt oss försvara våra värderingar. Låt oss förverkliga drömmen om ett fredligt, välmående och demokratiskt Europa. Belarus är en viktig del av Europas förflutna och förmodligen en ännu viktigare del av dess framtid. Låt oss förena våra krafter för att tillsammans skapa denna framtid.

Länge leve Belarus. Länge leve Europa. Tack.

Informasjon

Tale nummer

117

Type

Hovedindlæg

Ekstern taler

Svjatlana Tschano'skaja

Status

Waiting for transcription

Dato

30.10.24 10:19

